

felfogását illeti, megkérdezte a szerző mind a három felekezetnek egy-egy kiváló képviselőjét. A rabbi nem foglalt állást sem az együttnevelés mellett, sem ellene; a protestáns pap mellette szólott, a katolikus pedig ellene nyilatkozott s képviselte a katolikus papság egyetemének ellenző álláspontját, noha Poirson véleménye szerint ebben a táborban is sok híve akad az együttnevelésnek.

Ha vitatkozni akarnánk a szerzővel, elvi ellenmondást kereshetnénk abban, hogy bár a férfit és a nőt ő sem tartja ugyan egyformának, csupán egyenlő értékűnek, mégis, teljesen egyforma és együttes nevelésben akarja részesíteni a fiú- és leánygyermeket. Azonban meg kell gondolnunk, hogy ilyen ágas-bogas kérdésben a vélemények is nagyon sokáig meg fognak még oszolni, s ha talán nem értenénk is mindenben egyet Poirsonnal, el kell róla ismerni, hogy — jeligéjéhez híven — őszintén keresi az igazságot. Egyébiránt könyvét inkább a szülőknek írta, mint a hivatásos nevelőknek; ez magyarázza meg könnyed, tárcaszerű, szellemes stílusát is. Újat nem mond, nem is foglalja össze rendszeresen az eddigi vizsgálódások és elmékedések eredményét. Tisztában van vele, hogy művének tárgya nagyon bonyolult kérdés: ép annyira belevág az élettan körébe, mint amennyire az erkölcstanba tartozik; összefügg a két nemnek egymáshoz való általános viszonyával, a nőkérdéssel, a társadalmi kérdéssel, a házasság, a család kérdésével. Épen ezért nem akarja másokra erőszakolni saját meggyőződését, csak gondolkodásra kívánja az olvasót serkenteni s ezt el is éri. Át van hatva a gyermek szeretetétől, a nevelés ügyének a nemzetek sorsában döntő fontosságától. Rendületlen hittel hiszi és vallja, hogy a nevelés a tökéletesedésnek legfőbb eszköze, ennél fogva a nevelés megjavításától várja az ember sorsának jobbra fordulását. Szent meggyőződése, hogy az emberiség aranykora nincs elhantolva a múlt temetőjében, hanem még a jövő méhében szunnyad s majd csak ezután fog elkövetkezni.

Bizonyos, hogy minden lelkes és hivatását komolyan felfogó nevelő teljesen osztozik e felemelő hitében és reménykedő meggyőződésében.

(Székesfehérvár.)

Nagy József Béla.

ÚJ KÖNYVEK.

Hazai művek.

Az anya- és csecsemővédőnök vezérfonala. (Országos Stefánia-Szövetség kiadványai 10.) Második kiadás. Budapest, 1918, Révai Testv., n 8°, 244 l., 8 K.

Buday Barna: Szakoktatásügyi kérdések. Budapest, 1918, 8°, 61 l., 4 K.

Concha Győző: Eötvös és Montalembert barátsága. Adalékok a magyar katolikusok autonómiájának kezdetéhez. Bpest, 1918, Szt. István-Társ. biz., 8°, 336 l., 16 K.

Ganyó Vilmos: Gyermekvédelem és gyógyító pädagogia. (Pädagogia-Pszichológiai Könyvtár 7.) Budapest, 1918, Stark F., 8°, 19 l., 3 korona.

Jelentés a IV. Orsz. Középiskolai Tanárok Kongresszusáról (1918 június 22. és 23.). Budapest, 1918, k 8°, 72 l.

Juba Adolf: Az egészségtan alapvonalaí. (Országos Stefánia-Szövetség kiadványai 19.) Budapest, 1918, Révai Testv., n 8°, 84 l., 3-30 korona.

Női továbbképző tanfolyam az iparrajziskolában. Bpest, 1918, n 8°, 63 l.

Victor Hugó parlamenti beszéde a tanítás szabadságáról (1850 jan. 15.). Fordította Ignis. Budapest, é. sz. n., a «Világ» páholy kiadása, k 8°, 22 l.

Dr. Weszely Ödön: A modern pädagogia útjain. Tanulmányok. Harmadik kiadás. Budapest, 1918, Franklin-T., n 8°, 473 l., 12 K.

SZEMLE.

Benső megújhódás.

Új Magyarországról beszéltünk és álmodoztunk, mikor azt hittük, hogy a háború reánk nézve kedvezőn végződik; új Magyarországról van sok szó most is, midőn a legnagyobb veszedelmek fenyegetnek! A nagy bizakodás idejében azt mondtuk, hogy új Magyarország csak akkor lesz, ha nagy átalakuláson megyünk át lelkileg, mert anélkül sem a harcban megóvott létünket megtartani, sem ezerféle sebünket begyógyítani nem tudhatjuk. Azt mondjuk ma is, mikor már a vak is látja, hogy létünk van kockán s valóban új Magyarországnak kell itt támadnia és csak akkor nem veszünk el, ha tudunk a külső alakulással párhuzamosan bensőleg is megújhódni. A benső megújhódáson érteni kell a nemzet szervezetének átalakítását, hogy a nyugodt élet bekövetkezhessek, de érteni kell a lelkek átalakítását is, hogy tudhassuk az új életben szükséges munkákat elvégezni, tudjunk valamennyien együtt, egyező célokért dolgozni.

Ez a lelki megújhódás nem mehet gyorsan, nem is lehet csak úgy szabadjára hagyni, hogy majd előidézik az események, mert akkor úgy járunk, mint a háború elején, mikor olyan könnyen meg-